

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií

Bakalářská práce

2018

Gabriela Tučková

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií

**Hnutí Black Panthers a jeho vliv na emancipaci
černošského obyvatelstva v USA**

Bakalářská práce

Autor práce: Gabriela Tučková

Studijní program: Mezinárodní teritoriální studia

Vedoucí práce: doc. PhDr. Francis Raška, Ph.D.

Rok obhajoby: 2018

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne

Gabriela Tučková

Bibliografický záznam

TUČKOVÁ, Gabriela. *Hnutí Black Panthers a jeho vliv na emancipaci černošského obyvatelstva v USA*. Praha, 2018. 37 s. Bakalářská práce (Bc). Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut mezinárodních studií. Vedoucí bakalářské práce doc. PhDr. Francis Raška, Ph.D.

Rozsah práce: 54 148 znaků včetně mezer

Anotace

Bakalářská práce se zabývá stranou Černých panterů (v orig. Black Panther Party), jednou z nejvýraznějších organizací spojenou s militantními aspekty v oblasti emancipace černošských obyvatel USA. Black Panther Party působila v USA v období od poloviny 60. let do přelomu 70. a 80. let. Autorka v práci charakterizuje stranu Black Panther Party a její priority v boji, který vedla proti represím, kterých se ve vztahu k afroamerickému obyvatelstvu dopouštěla společnost, vláda a policie. Jsou vysvětleny okolnosti vzniku této strany a představeni její významní členové. V textu je objasněna i problematika ozbrojování černošů, za což strana hlasitě demonstrovala a tento princip řadila vysoko mezi své hodnoty, kterými se řídila. Významnou částí je charakteristika komunitních programů strany, které cílily nejen na problematické oblasti života černošských obyvatel, ale zahrnovaly i agendu šíření politiky strany Černých panterů mezi především mladými lidmi.

Annotation

This bachelor thesis deals with Black Panther Party, one of the most distinctive organizations connected with militant aspects in field of emancipation of black inhabitants in the USA. Black Panther Party was operating in the U. S. from the half of 1960s till beginning of 1980s. The author defines the party and its priorities in the fight, that it led against repressions made by the society, government and police on Afro-Americans. Circumstances of party foundation are explained, its most important members are introduced. In the text, there is also clarified the issue connected to armament of Afroamericans, which had been loudly supported by the party, and it was one its main values. Significant part of the thesis is characteristic of community programs made by the party, that were targeting problematic areas of life of black inhabitants, but also contained an agenda of party politics spreading especially among young people.

Klíčová slova

Strana Black Panthers, sociální programy, občanská práva Afroameričanů, Breakfast program, bezplatné kliniky.

Keywords

Black Panthers Party, social programs, civil rights of Afroamericans, Breakfast program, free clinics.

Název práce v anglickém jazyce

The Black Panther Movement and its Influence on Black Emancipation in the United States.

Poděkování

Na tomto místě bych ráda poděkovala Doc. PhDr. Francisi Raškovi za vedení mé práce.

Také tímto děkuji PhDr. Davidu Emlerovi za rady během bakalářského semináře.

Obsah

Úvod	2
1. Historický kontext.....	4
2. Malcolm X a Black Power Movement	10
3. Black Panther Party	12
3.1. Vznik Black Panther Party.....	12
3.2. Regionální rozvoj Black Panther Party.....	15
3.3. Princip ozbrojené sebeobraný Black Panther Party	15
3.4. Komunitní programy Black Panther Party.....	17
3.4.1. <i>Breakfast program</i>	18
3.4.2. <i>Nezávislé školy</i>	19
3.4.3. <i>Bezplatné kliniky</i>	20
3.5. Konec Black Panther Party	22
4. Odkaz Black Panther Party	24
Závěr.....	26
Summary	28
Použitá literatura	30
Teze bakalářské práce	32
Seznam příloh.....	35
Příloha č. 1:“The Black Panther Party Ten Point Platform and Program, What We Believe.” (Program strany Černých panterů, text)	35

Úvod

V rámci své bakalářské práce se věnuji straně Černých panterů, která vznikla v druhé polovině 60. let minulého století a tomu, jakým způsobem přispěla k další emancipaci černošského obyvatelstva ve Spojených státech.

Cílem práce je charakterizovat stranu Černých panterů a popsat komunitní programy, pomocí nichž se snažila zlepšit životní a společenskou situaci Afroameričanů. Charakteristika je provedena z několika hledisek. Těmi zásadními je představení samotné strany včetně jejího konkrétního programu. Zmíněna je i radikální strategie strany, kterou se odlišovala od nenásilného hnutí za občanská práva, jehož hlavním lídrem byl Martin Luther King. Hlavní částí jsou pak komunitní programy, pomocí nichž chtěla strana pomoci černošské komunitě.

Strana Černých panterů, jejíž originální název je Black Panther Party (BPP)¹, je jednou z nejvýraznějších organizací v USA, která v 60. letech hájila a bojovala za práva Afroameričanů, a to i násilnými prostředky. Strana se velmi kriticky a hlasitě vyjadřovalo k situaci černochů v tehdejší době a podporovala emancipaci této menšiny. Členové hnutí se soustředili na řadu problematických otázek a podnítli diskusi ve společnosti. Bohužel rasové otázky v Americe vždy byly a stále jsou problémem – připomeňme například rasové nepokoje v roce 2015, které byly reakcí na přístup americké policie k menšinám, či tragédii v černošském kostele v Charlestonu, v kterém došlo k útoku na Afroameričany s použitím střelné zbraně, jehož výsledkem bylo devět obětí. Tyto aktuální problémy Ameriky jsou jedním z důvodů, proč jsem se rozhodla zkoumat vývoj práv Afroameričanů, a zaměřit se na konkrétní fenomén, který jistě přispěl k emancipaci černošského obyvatelstva, tedy straně Černých panterů.

Práce je strukturována logicky podle časové posloupnosti a je rozdělena do čtyř kapitol. V první kapitole je popsána situace Afroameričanů a vývoj jejich práv v USA v 60. letech 20. století, kdy vznikla strana Černých panterů. Tím je představen historický a společenský kontext doby, do které je zasazeno ústřední téma Black Panther Party s důrazem na její socioekonomické programy a požadavky. V druhé kapitole se věnuji hnutí Black Power, z kterého Panteři vzešli a smýšlení Malcolma X, který se stal ideovým patronem hnutí. Z jeho myšlenek vycházela i BPP. Stěžejní částí práce je třetí kapitola, ve

¹ V překladu strana Černých panterů.

kteře se zabývám samotnou stranou Černých panterů, u které nejprve představuji základní informace a ideologický základ strany, včetně jejího desetibodového programu, který byl hlavním pilířem aktivit Black Panther Party. Zároveň se v krátkosti věnuji i rozvoji strany na regionální úrovni, která v jejích začátcích hrála důležitou roli pro posílení svých pozic a získání podpory afroamerického obyvatelstva po celé zemi. Zaměřuji se i na aspekt násilí jako prostředku k revoluci a získání práv, který je s Panterou neodmyslitelně spojen. Důležitým kritériem hodnocení vlivu strany na emancipaci černošského obyvatelstva jsou pak komunitní programy, kterými strana přispěla ke zlepšení životní situace afroamerické komunity v USA. Blíže se věnuji konkrétně bezplatným snídaním pro školní děti, zdravotnickým programům v souvislosti s bezplatnými klinikami, výzkumem srpkovité anémie, nebo vzdělávacím programům pro děti i pro dospělé. Součástí práce je celkové zhodnocení odkazu Black Panther Party, jejíž bilance je vzhledem k násilné činnosti rozporuplná.

Téma zpracovávám metodou kompilace. Jedná se o systematické shrnutí dostupných informací v mnou zkoumané oblasti. Na základě studia řady odborných publikací jsem formou syntézy dostupných faktů sestavila přehled mého bádání ve zkoumané oblasti. Množství odborné literatury vydané na toto téma v češtině je minimální. Čerpala jsem proto téměř výhradně zejména ze zahraniční anglické literatury, neboť zdroji v českém jazyce jsem byla limitována. Mými hlavními zdroji, s kterými jsem pracovala, byly publikace *Survival Pending Revolution: The History of the Black Panther Party* od Paula Alkebulana, která obsahuje ucelený přehled o vývoji strany, včetně militantní a komunitní činnosti, dále pak kniha *Up Against the Wall Up: Violence in the Making and Unmaking of the Black Panther Party* od Curtise Austina a publikace *Black Panther Party: Service to the People Programs* editována bývalým členem Black Panther Party, Davidem Hilliardem, z které jsem čerpala především informace o komunitních programech strany. Dále jsem využila odbornou literaturu mapující obecně vývoj práv Afroameričanů během 19. a 20. století, která mi pomohla vytvořit ucelený obraz o situaci v 60. letech 20. století v oblasti práv černošské komunity v USA.

1. Historický kontext

Počátek boje za práva Afroameričanů můžeme sledovat v abolicionistickém hnutí již na začátku 19. století. Postupně se začaly ozývat hlasy na podporu práv černošského obyvatelstva a zrušení otroctví. Třináctý, čtrnáctý a patnáctý dodatek² americké ústavy přinesly změny, které po občanské válce v zemi, probíhající v letech 1861 až 1865, znamenaly zrušení otroctví a přisuzovaly černošskému obyvatelstvu stejná práva, jaká měli běloši, včetně volebního. Tato práva ale začala být záhy porušována, především jihem Spojených států. Černoši měli být postupně vytlačeni z veřejného života zákony a nařízeními známými pod souhrnným názvem *zákony Jima Crowa*. Ty znamenaly rasovou segregaci, která trvala od konce tzv. rekonstrukce jihu³ až do poloviny 60. let 20. století. V některých státech USA tak byli Afroameričané nejružnějším výnosy a nařízeními (např. daň ze zápisu do volebního seznamu, zkouška gramotnosti aj.) nepřímo zbavováni i občanských práv včetně volebního. Příkladem takových výnosů je tzv. dědečkova klauzule. Ta byla v roce 1898 implementována v Louisianě. Na základě tohoto výnosu se mohli voleb účastnit i negramotní občané, ale pouze v případě, že jejich otcové a dědové měli k 1. lednu 1867 volební práva. Nutno podotknout, že právo volit získali Afroameričané spolu s ratifikací patnáctého dodatku až v roce 1870. Tuto klauzuli přijaly v roce 1910 i Oklahoma, Virginie, Severní Karolína, Alabama a Georgie.⁴

Dalším z precedentů rasové segregace se stal případ *Plessy vs. Ferguson*. Homer Plessy, míšenec, který odmítl opustit vagon určený pro bělochy, byl za tento čin odsouzen a spor se dostal k nejvyššímu soudu, který v roce 1896 kromě předchozího soudního verdiktu potvrdil i legitimitu segregáčnických zákonů, které postupně začaly platit v hotelech, restauracích, hromadné dopravě, nemocnicích i zaměstnáních. Hlavním heslem

² Dodatek XIII (dva oddíly, 1865): Zrušení otroctví.; Dodatek XIV (pět oddílů, 1868): mj. Zaručení práv a výhod státního a federálního občanství pro všechny osoby narozené nebo naturalizované v USA.; Dodatek XV (dva oddíly, 1870): Zákaz upírání volebního práva na základě rasy a pleti či předchozího statutu otroka. „Constitution of the United States“, oficiální webová stránka Senátu Spojených států amerických, [https://www.senate.gov/civics/constitution_item/constitution.htm#amdt_13_\(1865\)](https://www.senate.gov/civics/constitution_item/constitution.htm#amdt_13_(1865))

³ 1865–1877: Období rekonstrukce především válkou zničeného jihu Spojených států po občanské válce.

⁴ Tindal a Shi., *Dějiny Spojených států amerických*, 337–378.

aplikovaným v rámci segregace se stala doktrína „equal, but separate.“^{5,6} *Zákony Jima Crowa* neznamenal pouze omezení občanských práv a svobod afroamerického obyvatelstva, ale i násilí v podobě lynčování. Mezi lety 1890 až 1899 bylo v USA lynčováno v průměru 187 osob ročně, z toho 32 % bělochů. V letech 1900 až 1909 to bylo průměrně 93 osob za rok, přičemž se případy dotkly 11 % bělochů. V drtivé většině docházelo k lynčování na jihu Spojených států. Ačkoli proti segregáčním zákonům hlasitě vystupovali aktivisté, změna se černošská komunita dočkala až v druhé polovině 20. století zásluhou organizací a hnutí bojující za práva Afroameričanů.⁷

Impulsem ke vzniku jedné z nejvýznamnějších organizací byly v roce 1908 rasové nepokoje, které otřásl americkým městem Springfield, a které si vyžádaly několik obětí na životech. Jednalo se o rozsáhlý pogrom na afroamerické občany. V souvislosti s tímto lynčem vydala skupina liberálů, do níž patřila např. novinářka a sufražetka Mary White Ovingtonová, novinář a občanskoprávní aktivista Oswald Garrison Villard, prohlášení, v němž požadovali stejnou spravedlnost pro všechny, bez ohledu na rasu. Toto prohlášení následně podepsalo dalších šedesát lidí, z nichž sedm byli Afroameričané. Mezi černošskými signatáři byli i sociolog, historik, spisovatel, politický aktivista a bojovník proti rasismu W. E. B. Du Bois⁸, bojovnice za lidská práva Ida B. Wells-Barnettová a Mary Church Terellová. Prohlášení bylo vydáno symbolicky v den narození Abrahama Lincolna a jeho signatáři založili 12. února 1909 v New Yorku asociaci s názvem National Association for the Advancement of Colored People (dále NAACP⁹). Jedna ze stěžejních myšlenek organizace spočívala v tom, že řešení sociálních otázek spočívá ve vzdělávání a výchově. Strategie na pomoc černošskému obyvatelstvu však souvisela s legislativní činností, konkrétně dohled nad uváděním čtrnáctého a patnáctého dodatku americké ústavy do praxe. Do roku 1913 organizace rozšířila své pobočky např. do Bostonu, Baltimoru, St. Louis, Washingtonu, DC, Detroitu a dalších měst v USA. Prvním velkým úspěchem NAACP byl výsledek ve sporu *Guinn vs. Spojené státy* z roku 1915, kdy Nejvyšší soud zrušil tzv. dědečkovu klauzuli, kvůli níž byli Afroameričané v praxi zbaveni volebního

⁵ V překladu: Oddělení, ale sobě rovni.

⁶ Catherine M. Lewis a J. Richard Lewis, eds., *Jim Crow America: a documentary history* (Fayetteville: The University of Arkansas Press, 2009), 37.

⁷ George B. Tindal a David E. Shi., *Dějiny Spojených států amerických* (Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2008), 333–378

⁸ Celým jménem William Edward Burghardt Du Bois.

⁹ V překladu Národní organizace pro pokrok barevných lidí.

práva. O čtyři roky později zahájilo NAACP kampaň za zrušení lynčování. Organizace shromažďovala a zveřejňovala klíčové statistiky, a organizovala masové protesty, jejichž cílem bylo ukončit násilí. Zároveň vydala NAACP důležitou zprávu s názvem „Třicet let lynčování ve Spojených státech, 1889–1919“, která odstartovala debatu o této problematice. Organizace se zasazovala o přijetí zákona, který by definoval lynč jako federální zločin. Ačkoli tento návrh nakonec neprošel senátem, vytrvalá kampaň organizace pomohla počty veřejných lynčů snížit zhruba na třetinu oproti předchozím rokům. Zároveň došlo k výraznému navýšení počtu členů organizace – zatímco v roce 1917 jich bylo 9000, o dva roky později registrovala NAACP už 90 000 členů.¹⁰

Během Velké hospodářské krize se začala NAACP soustředit nejen na občanskoprávní aspekty černošského obyvatelstva, ale i na ekonomickou spravedlnost. Snažila se především získat pro Afroameričany pracovní místa. Cílem bylo také odstranit diskriminaci v ozbrojených silách USA. Drtivá většina Afroameričanů byla zařazena do segregovaných jednotek, což odráželo stav tehdejší americké společnosti fungující na základě hesla „equal, but separate“. Vojenské tábory měly oddělená zařízení pro bělochy a černochoy. Změna přišla v roce 1940, kdy padlo rozhodnutí, že černoši a běloši se budou na důstojnických školách, vyjma pilotních, školit společně. Diskriminace byla zřejmá i ve zbrojním průmyslu. To vedlo ke vzniku tzv. hnutí pochodu na Washington. To požadovalo ukončení diskriminace ve válečném průmyslu. To se částečně podařilo, když vláda vydala výnos, který nařizoval, že povinnou součástí každé smlouvy o udělení zbrojní zakázky musí být i antidiskriminační klauzule. Tím byla ukončena diskriminace při náboru členů do výcvikových programů a při příjmu zaměstnanců do obranného sektoru. Vznikla také Komise pro spravedlivé postupy při zaměstnávání. Černošští aktivisté a obyvatelé nezůstali pouze u požadavků rovnosti v rámci válečného sektoru. Postupně protestovali proti všem formám diskriminace a samotným základům rasové segregace.¹¹

Po skončení druhé světové války se nesourodé politické a ekonomické skupiny sjednotily, aby mohly efektivně bojovat za demokratická práva a sociální změny pro černošské obyvatele. Jednotlivci a organizace vytvořili jednotnou frontu za odstranění hesla „equal, but separate“, na kterém byla založena rasová segregace. Chtěli ukončit

10 „Nation’s Premier Civil Rights Organization“, oficiální webová stránka Národní asociace pro pokrok barevných lidí, <https://www.naacp.org/nations-premier-civil-rights-organization/> (staženo 6. 7. 2018)

¹¹ Tindal a Shi, *Dějiny*, 609–610., Cedric J. Robinson, *Black Movements in America* (New York a Londýn: Routledge, 1997), 124–132.

diskriminaci miliónů afroamerických občanů. Společný cíl tak odstranil politické, společenské a filozofické rozdíly mezi různými organizacemi a institucemi mezi něž patřila NAACP, Southern Christian Leadership Conference (dále SCLC¹²), Student Nonviolent Coordinating Committee (dále SNCC¹³), Americans for Democratic Action¹⁴, nebo Urban League, Congress of Racial Equality (CORE¹⁵). Aktivisté za občanská práva se soustředili na to, aby Amerika dostala příslibu "svobody pro všechny" bez ohledu na náboženské vyznání nebo barvu pleti. K dosažení tohoto cíle bylo nejprve nutné zajistit občanská práva pro Afroameričany jako skupinu. Teprve pak bylo možné, aby jednotlivci využili své schopnosti a vzdělání k individuální integraci do americké společnosti. Správnost této strategie se zdála být potvrzena verdiktem Nejvyššího soudu v případě *Brown vs. školní rada Topeky*, z roku 1954, kdy Nejvyšší soud prohlásil státní zákony o oddělených veřejných školách pro černé a bílé studenty za protiústavní. Toto rozhodnutí bylo použito jako norma i pro další případy. Kauza připravila cestu k dalším úspěchům na poli ochrany práv černošské menšiny v USA.¹⁶

Jednou z hlavních skupin, která měla v oblasti ochrany práv Afroameričanů vůdčí roli, bylo hnutí za občanská práva, které působilo ve Spojených státech od 50. let 20. století. V roce 1955 v Montgomery v Alabamě odmítla černošská aktivistka Rosa Parksová přenechat své sedadlo v autobuse bílému cestujícímu. Za tento čin byla zatčena policií. Na druhý den se setkali představitelé místní afroamerické komunity. Na této schůzce byl založen Spolek pro zlepšení poměrů v Montgomery a zároveň byl zahájen tzv. bojkot autobusů. Jedním z jeho vůdců se stal pastor Martin Luther King, který se následně stal i hlavním lídrem protestního hnutí za občanská práva. Během bojkotu autobusů Afroameričané několik týdnů nepoužívali městskou hromadnou dopravu v Montgomery. Podařilo se jim tímto krokem dostat případ segregace v autobusové dopravě k federálnímu soudu, který 20. prosince 1956 rozhodl v jejich prospěch tím, že potvrdil, že heslo „equal, but separate“ nemůže být nadále považováno za správný výklad zákona. Hnutí za občanská práva se podařilo dosáhnout hned několika významných úspěchů, a přesto se, zejména na

¹² V překladu Jižanský křesťanský vůdčí kongres.

¹³ V překladu Studentská nenásilná koordinační komise

¹⁴ V překladu Američané za demokratické jednání.

¹⁵ V překladu Kongres rasové rovnosti.

¹⁶ Paul Alkebulan, *Survival pending revolution: the history of the Black Panther Party* (Tuscaloosa: University of Alabama Press, 2007), 1–2.

jihu USA, našli úřední činitelé, kteří verdikty soudů, jež mluvily ve prospěch afroamerického obyvatelstva, odmítli respektovat, čímž porušili zákon. Jedním z nich byl v roce 1957 i guvernér Arkansasu, který povolal národní gardu, aby zabránila vstupu devíti černošských studentů do střední školy v Little Rocku. Na příkaz soudu byl nakonec guvernér donucen gardu odvolat, nicméně tentokrát zabránil studentům ve vstupu do školy dav občanů. Do situace se musel vložit tehdejší americký prezident Eisenhower, který na ochranu studentů nasadil vojáky.¹⁷

Další cestu vítězství pro hnutí za občanská práva představovaly i pochod na Washington za práci a svobodu v roce 1963, zákon o občanských právech z roku 1964 a zákon o hlasovacích právech z roku 1965. Přesto nebyly změny ani postoj vlády pro všechny Afroameričany dostatečně uspokojivé. Nepokoje v Harlemu v roce 1964 a Wattsu v roce 1965 upozorňovaly na nové aspekty rasové diskriminace, a tudíž i nespokojenosti Afroameričanů. Černoši původem z jihu se během velké migrace a druhé světové války přesunuli na sever a západ země. Hledali sociální spravedlnost a lepší ekonomickou situaci, které se jim nedostávaly v místě jejich rodiště. Namísto rovného zacházení a příležitostí našli na severu země další předsudky ze strany obyvatel i právního systému, diskriminaci v zaměstnání, sníženou kvalitu vzdělání, a bydlení ve slumech. Hlavním tématem hnutí za občanská práva bylo zpočátku volební právo a rovný přístup k veřejnému ubytování. Dosažení takového cíle se zdálo, vzhledem k realitě v ghettu, v kterém byla policejní brutalita vůči černošům na denním pořádku, v podstatě nemožné. Dalším tématem, kterým bylo podle hnutí potřeba se zabývat, byl vztah vlády USA vůči afroamerickému obyvatelstvu.¹⁸

Důležitým aspektem v posouvání a získávání práv pro černošské obyvatelstvo byl právě občanskoprávní boj. W. E. B. Du Bois tvrdil, že historicky existují v rámci tohoto boje dva myšlenkové proudy. První znamenal neustálou agitaci k dosažení politických práv, stejně jako občanské a sociální rovnosti. Z tohoto pohledu byli černoši občané, kterým bylo odepřeno jejich ústavní právo na stejnou ochranu zákonem, jakou měli běloši. Legislativní strategie NAACP a masové protesty SCLC měly za cíl donutit zbytek obyvatelstva a vládu k nápravě poměrů černošské komunity. Druhým proudem byla

¹⁷ William T. Martin Riches, *The Civil Rights Movement: Struggle and Resistance* (Basingstoke: Palgrave Macmillan, 2010), 18–39.

¹⁸ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 3.

myšlenka „back to Africa“¹⁹, která Afroameričanům nabízela návrat zpět do Afriky a založení vlastní země, Libérie. Další cesta k získání plné rovnosti a občanských práv měla vést k tomu, že černoši by měli využívat částečně segregovanou ekonomiku k financování vlastních vzdělávacích, zdravotních, právních a bytových iniciativ. Du Bois věřil, že tato taktika umožní černošům plnohodnotně vstoupit do americké společnosti za nejlepších možných podmínek, protože vyšší míra ekonomické soběstačnosti by mohla posílit jejich politický status.²⁰

¹⁹ V překladu „zpět do Afriky“.

²⁰ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 5.

2. Malcolm X a Black Power Movement

V 60. letech se oddělily od nenásilného hnutí za občanská práva radikálnější skupiny, které začaly používat militantní nástroje k dosažení svých cílů. Bylo to mj. i v reakci na policejní brutalitu, s kterou se černošská komunita setkávala. Jak vysvětluje Austin: „Policejní brutalita, nedostatek příležitostí a vědomí, že v blízké budoucnosti je jakákoli příležitost v nedohlednu, vedlo mnoho černošů k závěru, že ozbrojená sebeobrana organizována svépomocí je jediným způsobem, jak ukončit tuto zoufalou situaci“.²¹ Tyto skupiny dospěly k tomu, že právě ozbrojená sebeobrana bude správnou cestou, jak diskriminaci, kterou každodenně příslušníci černošské komunity zažívali, ukončit. Pro mnohé byla mírová cesta neefektivní, a dalším logickým krokem tak bylo posílení pozice Afroameričanů skrze jejich ozbrojení.²²

Protipól hnutí za občanská práva, které uznávalo pouze nenásilnou formu protestu, vzniklo v 60. letech hnutí pod názvem Black Power. Jeho ideologickým patronem se stal Malcolm X, bojovník za práva Afroameričanů, bývalý člen radikální muslimské organizace Nation of Islam, jeden z hlavních představitelů černošského nacionalismu. Malcolm X, rodným jménem Malcolm Little prožil dětství v chudobě. V roce 1946 byl zatčen a odsouzen za vloupání. Ve vězení prošel duchovní proměnou a vstoupil do organizace Nation of Islam (NOI), jejímž vůdcem byl Elijah Muhammad. Hlavním stavebním kamenem organizace byla značně radikální a neortodoxní forma islámu, která představovala myšlenku černošského separatismu. Poté, co odešel z NOI, založil Organizaci afroamerické jednoty (OA AU)²³. Pro Malcolma představoval hlavní politickou filosofii černošský nacionalismus. Ten podle něj znamenal, že černoši kontrolují ekonomické a politické záležitosti ve své komunitě. Zároveň nevěřil, že integrita v oblasti vzdělání či bydlení je možná. Jedinou cestou ke kontrole nad politickým a společenským životem, bylo svépomocí, v rámci komunity, nikoli zvenku s pomocí jiných skupin.²⁴

²¹ C. J. Austin, *Up against the wall: Violence in the making and unmaking of the Black Panther Party* (Fayetteville, AR: University of Arkansas Press, 2006), 69.

²² Ricky J. Pope a Shawn T. Flanigan, „Revolution for Breakfast: Intersections of Activism, Service, and Violence in the Black Panther Party’s Community Service Programs“, *Social justice research* 26 (2013): 449, <http://eds.a.ebscohost.com> (staženo 20. 7. 2018).

²³ Organization of Afro-American Unity.

²⁴ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 8–10.

Mezi čtyři hlavní myšlenky Malcolma X, které byly základním pilířem hnutí a později i strany Černých panterů, patřilo přesvědčení, že k dosažení svých politických cílů mohou Afroameričané kromě nenásilných prostředků použít i zbraně. Dále, že černoši by měli být přístupní vytvoření aliancí s dalšími etniky, a že hnutí za občanská práva je součástí boje proti rasismu a kapitalismu na mezinárodní úrovni. V neposlední řadě byla účast v tomto hnutí pro jednotlivce velkým přínosem nejen pro hnutí samotné, ale i pro jednotlivce. Pro Malcolma X byla zásadní i teze, že skrze revoluci se dá dojít k obnově, novému začátku. Na tato slova slyšeli především mladí lidé.²⁵

Malcolm X však v rámci svých tezí nikdy nespécifikoval, zda mají být zbraně použity k dosažení politické autonomie a „národnímu osvobození“ nebo výhradně k sebeobraně. Zároveň se vedly spory nad tím, zda má být černošská komunita vnímána jako vnitřní kolonie americké vlády nebo zda se jedná o občany, kterým jsou dlouhodobě odírána jejich práva. V prvním případě by tedy Afroameričané měli sáhnout po zbraních a bojovat za svoji nezávislost, v tom druhém pak byla na místě ozbrojená sebeobrana.²⁶

Právě ozbrojená sebeobrana se stala jedním z hlavních bodů programu při vzniku strany Černých panterů v roce 1966, která je dodnes vnímána jako jedna z nejnápadnějších organizací v rámci hnutí Black Power propagující myšlenku černošského nacionalismu.

²⁵ Klaus Fischer, *America in White, Black and Grey: History of Stormy 1960s* (New York: Continuum, 2006), 125–132.

²⁶ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 11.

3. Black Panther Party

3.1. Vznik Black Panther Party

Black Panther Party (BPP), celým názvem Black Panther Party for Self-Defense²⁷, byla založena v říjnu roku 1966 v Oaklandu v Kalifornii. Jejími zakladateli byli Huey P. Newton and Bobby Seale. V té době byla v oblasti jedna z nejvyšších měr nezaměstnanosti ve státě. V místě byl zároveň nedostatek pracovních příležitosti a mnoho rodin bylo odkázáno na sociální dávky. Hlavními impulsy, které daly vzniknout BPP, bylo přesvědčení, že nenásilná cesta není řešením problémů černošské části společnosti.²⁸

Newton a Seale nevěřili, že intelektuálové nebo aktivisté ze středních tříd mohou oslovit chudé Afroameričany. Nenásilná forma odporu pro ně nebyla dostačující. Blízko však měli k myšlence Malcolma X, který věřil, že k dosažení svobody je potřeba použít „všechny nezbytné prostředky“. Cílem strany Černých panterů bylo ukončení policejní brutality vůči afroamerickým obyvatelům. Newton a Seale začali s ozbrojenými hlídkami, aby mohli sledovat aktivity policie v černošské komunitě. Nosili s sebou na hlídky sbírky zákonů a brokovnice. Jejich úkolem bylo informovat Afroameričany o jejich právech a zabránit pochybením ze strany policie. Zároveň, jak definoval Newton, chtěli dosáhnout „národního osvobození“ pro černochoy, protože vnímali ghetta a komunity jako kolonie vlády USA. Postupně si strana definovala desetibodový program, který byl základem jejich aktivit v politické a sociální činnosti.²⁹ Program zahrnoval následujících deset bodů:

1. We want freedom. We want the power to determine the destiny of our black community.
2. We want full employment for our people.
3. We want an end to the robbery by the capitalists of our black community.
4. We want decent housing, fit for shelter for human beings.
5. We want education for our people that exposes the true nature of this decadent society.
6. We want all black men to be exempt from military service.
7. We want an immediate end to police brutality and murder of black people.

²⁷ V překladu Strana černých panterů pro sebeobranu.

²⁸ Pope a Flanigan. „Revolution for Breakfast“, 450.

²⁹ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 24–26.

8. We want freedom for all black men held in federal, state, county and city prisons and jails.
9. We want all black people when brought to trial to be tried in a court by a jury of their peer group or people from their black communities, as defined by the Constitution of the United States.
10. We want land, bread, housing, education, clothing, justice, and peace.³⁰

V těchto bodech požadovali ukončení násilí a represí vůči afroamerickému obyvatelstvu ze strany vlády a policie, stejná práva v soudních procesech, svobodu pro vězněné černochoy. Zároveň chtěli stejné výchozí podmínky a příležitosti do života, jaké měli podle nich běloši, tzn. rovný přístup ke vzdělání. Požadovali zavedení výuky afroamerické historie, které je předmětem debat dodnes, důstojné bydlení, kterého se jim ve slumech a ghettech na předměstí měst nedostávalo, pracovní příležitosti, a především svobodu pro černochoy jako skupinu. Důležitým tématem, kterému se věnovalo v 60. letech 20. století levicové hnutí po celém světě, byla válka ve Vietnamu. Jako hlavní problém vnímali nábor mladých mužů, kteří byli nuceni narukovat, a nebylo jasné, zda se z války vrátí. Aktivisté za práva Afroameričanů bojovali především za ukončení nábory černochoů do řad armády v souvislosti s touto válkou.

³⁰ V překladu:

1. Chceme svobodu. Chceme moc k rozhodování o budoucnosti černošské komunity.
2. Chceme pracovní místa pro naše lidi.
3. Chceme konec okrádání černošské komunity kapitalisty.
4. Chceme důstojné bydlení odpovídající přístřeší pro lidské bytosti.
5. Chceme pro naše lidi vzdělání, které odhalí skutečnou podstatu této dekadentní společnosti.
6. Chceme, aby všichni černošští muži byli osvobozeni od vojenské služby.
7. Chceme okamžitý konec policejní brutality a vražd černochoů.
8. Chceme svobodu pro všechny černochoy, kteří jsou drženi ve státních, federálních, okresních a městských vězeních.
9. Chceme, aby všichni černoši, kteří budou předvoláni k soudu, byli souzeni porotou složenou z lidí stejného sociálního postavení nebo lidí z černošských komunit, tak jak je to definováno v ústavě Spojených států.
10. Chceme půdu, chléb, bydlení, vzdělání, oděv, spravedlnost a mír.,

Desetibodový program strany Černých panterů (zkrácená verze, celá verze viz Příloha č. 1). Austin, *Up against the wall*, 280–282.

BPP začala fungovat jako součást Černošského nacionalistického hnutí, které bylo frustrováno zákony o občanských právech, jež podle nich nebyly dostatečně efektivní v souvislosti s problematikou policejní brutality, nekvalitního vzdělávání Afroameričanů, strukturální nezaměstnanosti, neobjektivního soudnictví a slumů. V roce 1967 byl založen centrální výbor strany se sídlem v Oaklandu. V rámci strany byla vytvořena organizační struktura, která v sobě zahrnovala posty jako např. ministr obrany, jímž se stal Huey Newton. Bobby Seale byl předsedou strany, David Hilliard se stal náčelníkem hlavního štábu, Eldridge Cleaver zastával post ministra informací a Emory Douglas ministra kultury. Mluvčí Panterů se stala Kathleen Cleaverová. Dalším důležitým prvkem v rámci struktury strany byla agenda, která se věnovala oblasti vzdělávání, sociálním programům či financím. Když se BPP rozrostla do dalších států USA, zodpovědnost za jednotlivé kapitoly a pobočky převzali zástupci ministrů. Státní kapitoly byly podřízeny přímo centrálnímu výboru v Oaklandu a řídily se podle jeho příkazů.³¹

Pozornost veřejnosti Panteři získali poté, co začali s pravidelnými ozbrojenými hlídkami a demonstracemi. Jednou z prvních veřejných akcí BPP se v květnu 1967 v Sacramentu stal ozbrojený protest proti blížícímu se projednání tzv. Mulfordova zákona. Legislativa navržená republikánským členem zákonodárního shromáždění Donem Mulfordem měla zakázat držení střelných zbraní na veřejnosti. Členi BPP věřili, že by tento zákon znemožnil Afroameričanům bránit svoji komunitu před útlakem ze strany vlády a policie. Několik členů strany bylo během demonstrace zatčeno a odsouzeno k odnětí svobody.³² Napětí mezi policií a stranou vyvrcholilo v říjnu 1967, kdy byl zatčen její zakladatel Newton za vraždu policisty v Oaklandu. Strana reagovala zorganizováním hnutí s názvem „Osvobod'te Hueye“, které mělo za cíl svého zakladatele dostat z vězení. Newtonovi hrozilo až 15 let odnětí svobody. Iniciativa se postupně rozšířila na mezinárodní úroveň a ve své snaze o osvobození Newtona vytrvale pokračovala, což nakonec vedlo v roce 1970 k jeho propuštění z vězení na kauci.³³

³¹ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 6–7.

³² Ames A. Tyner, „Defend the Ghetto”: Space and the Urban Politics of the Black Panther Party“, *Annals of the Association of American Geographers* 96 (2006), 112. <http://eds.a.ebscohost.com> (staženo 22. 7. 2018).

³³ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 6., Austin, *Up against the wall*, 21.

3.2. Regionální rozvoj Black Panther Party

Z Oaklandu se Panteři rychle rozšířili i do dalších velkých měst Spojených států. Strana postupně vytvořila kapitoly a pobočky ve více než 60 z nich jako např. v Bostonu, New Orleans, Baltimoru nebo Los Angeles. Ačkoli jedním z hlavních pilířů strany byla ozbrojená sebeobrana, nebyla aplikována všemi pobočkami.

Ty byly mnohdy velmi úspěšné díky tomu, že se soustředily především na konkrétní problémy komunit na lokální úrovni. Většinou si strana získala přízeň místních právě programy pro přežití, které přizpůsobovala potřebám černošské komunity v daném městě či regionu. Jedna z nejúspěšnějších větví BPP v souvislosti s programy byla v Chicagu. Díky rozvoji strany na regionální úrovni stoupal i počet jejich členů, který dosahoval svého vrcholu v roce 1968, a to v souvislosti s kampaní „Osvobodte Hueye“. Postupně se však začaly ve straně objevovat problémy, jak ve finanční, tak personální oblasti, které se odrazily v regionální struktuře BPP. Vedení strany se snažilo zbavit svých oponentů, a koncentrovat moc výhradně v Oaklandu. Dalším bodem zlomu pro pobočky strany se stala kandidatura Bobbyho Seala na post starosty v roce 1973. Několik prosperujících poboček bylo v důsledku toho uzavřeno, a jejich členové převedeni do Oaklandu, aby pracovali na politické kampani Seala. Proti tomuto kroku se ohradila velká část regionálního vedení, ale neuspěla. Nicméně ani zbylým kapitolám, které zůstaly v provozu, nezbývalo do jejich zavření mnoho času. V roce 1977 rozhodl ústřední výbor BPP o zrušení zbytku poboček strany. Tím se Panteři opět omezili pouze na Oakland, ze kterého vzešli, a jejich regionální integrita se až do rozpadu strany již neobnovila.³⁴

3.3. Princip ozbrojené sebeobraně Black Panther Party

„Chceme okamžité ukončení policejní brutality a vraždění černochoů. Věříme, že policejní násilí můžeme ukončit pomocí organizace černošských obranných skupin, které budou chránit naši černošskou komunitu před rasistickým policejním utlačováním a brutalitou. Druhý dodatek americké ústavy dává právo nosit u sebe zbraně. Proto věříme, že černoši by se měli vyzbrojit na svou sebeobranu.“³⁵

³⁴ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 74–76.

³⁵ Desetibodový program strany Černých panterů, bod č. 7. Austin, *Up against the wall*, 280–282.

Rétorika BPP, týkající se násilí, ovlivnila růst strany a zároveň přispěla k jejímu zániku. Myšlenka násilí jako prostředek revoluce oslovovala především mladistvé obyvatele ghett. Tato rétorika přinesla straně pozornost médií nejen na domácí, ale i mezinárodní úrovni. Právě pozornost novinářů straně uškodila, protože její členové byli povětšinou vyobrazováni jako násilníci. Média s tímto obrazem pracovala jak v rámci bílé, tak černošské společnosti, aby pomohla obhájit policejní represe, s kterými se strana od roku 1967 každodenně potýkala. To, co BPP považovala za sebeobranu, se pro většinu americké společnosti zdálo být nevyprovokovanými útoky. Hranice mezi násilím samotným a násilím v sebeobraně byla tenká. Strana navíc zdůrazňovala, že už jen pouhá přítomnost policie jako tzv. koloniální armády představovala jistý útok na Afroameričany.³⁶

Panteři v rámci svého desetibodového programu představili hlavní výzvy, na které se chtěli zaměřit. Prezentovali tak ideologii, do které byly zahrnuty i komunitní programy pro přežití, jak je strana nazývala. V sedmém bodě svého programové prohlášení pak volala po právech Afroameričanů na ozbrojenou sebeobranu proti policejnímu násilí na komunitě. Odvolávala se přitom na druhý dodatek americké ústavy, který občanům přisuzuje právo na držení a nošení zbraně.³⁷

BPP hovořila o policii, jako o okupantech ve vztahu ke ghettům a černošské komunitě obecně. Přístup strany k násilí jako prostředku k vlastní ochraně zahrnoval výcvik boje zblízka, správné zacházení se zbraněmi a propagaci guerillové strategie boje. Při vzniku strany Newton počítal se vzděláním jejích členů, jak v oblasti politiky a afroamerické historie, tak ve vojenské oblasti, především v používání zbraní. Strana následně uvedla myšlenku ozbrojené sebeobrany do praxe, zejména v podobě hlídek, které měly za úkol transformovat chování policie, jež se neslučovalo s legislativou.³⁸

³⁶ Austin, *Up against the wall*, 25.

³⁷ Jama Lazerow a Yohuru Williams, eds., *In search of the Black Panther Party: New perspectives on a revolutionary movement* (Durham: Duke University Press, 2006), 78.

³⁸ Pope a Flanigan, „Revolution for Breakfast“, 452–454.

3.4. Komunitní programy Black Panther Party

V knize *To Die for the People* píše Newton: „Programy pro přežití nejsou odpověďmi nebo řešeními, ale pomohou nám uspořádat komunitu tak, aby porozuměla svojí situaci. (...) Komunita se chopí příležitosti a vymaní se svým utlačovatelům.“³⁹ Panterři nabízeli v rámci svých programů pro přežití⁴⁰ široké spektrum sociálních a zdravotních služeb. Mezi ně patřily školy, vzdělávací projekty pro dospělé, bezplatné snídaňové programy, potravinová pomoc pro sociálně slabé rodiny, bezplatná lékařská péče v rámci jejich klinik, lékařský výzkum, pomoc při hledání zaměstnání, družstevní bydlení, sbírky oblečení. Tyto programy byly vytvořeny stranou, aby pomohly zlepšit životní situaci Afroameričanů napříč Spojenými státy. Zároveň se Panterři stali průkopníky v oblasti Afroamerických studijních programů na středních a vysokých školách. BPP si svými programy získali přízeň nejen u černošských, ale i u indiánských, asijských nebo bělošských komunit ve všech regionech země.⁴¹

Dalším cílem těchto programů byla organizace opozice vůči vládě USA, nábor nových členů a propagace politických cílů strany. Služby měly Panterům zároveň získat širokou podporu místních komunit, která měla zajistit budoucí existenci BPP. Dalším cílem bylo zapojení členů strany do činnosti, která vedla k rozvoji a vzdělávání místních komunit. Tyto programy pomohly naplnit skutečné potřeby afroamerických občanů, kteří byli vyloučeni ze společnosti. Programy pro přežití byly dalším krokem v oblasti emancipace černošských obyvatel USA.⁴²

V následujících podkapitolách blíže specifikují nejvýraznější programy hnutí, kterými byly bezplatné snídane pro děti, a samozřejmě zdravotní a vzdělávací programy.

³⁹ Ibid, 454–455.

⁴⁰ „They were designed to help the people survive until their consciousness is raised, which is only the first step in the revolution to produce a new America.“ („Byly vytvořeny, aby pomohly lidem přežít, dokud nebude jejich vědomí pozvednuto, což bude prvním krokem k vytvoření nové Ameriky.“). Austin, *Up against the wall*, 32.

⁴¹ Austin, *Up Against the Wall*, 16.

⁴² Ibid., 16.

3.4.1. *Breakfast program*

Mnozí lidé žijící v USA si na konci 60. letech minulého století vůbec nepřipouštěli možnost, že by v tak vyspělé zemi, za jakou byly Spojené státy považovány, mohl někdo trpět podvýživou či hladem. Akademická studie Národního programu školních obědů⁴³ z roku 1967, kterou provedla Kalifornská univerzita, ale ukázala opak. Konkrétně ve východní části Oaklandu uvedlo 16 % lidí, že v průběhu předešlého týdne měli v některý okamžik hlad, protože si dostatečnou stravu nemohli dovolit. Z údajů SCLC vyplývalo, že v roce 1970 zažila hlad až polovina sociálně slabých obyvatel USA, což se silně odrazilo na jejich psychice. Zároveň měl podle organizace, v případě, že rodina nezvládá dostatečně nakrmit svoje děti, zasáhnout stát a stravu zajistit.⁴⁴

Program bezplatných snídaní pro děti vznikl na podnět jednoho z členů, který upozornil na to, že děti, které vídal každý den, když šly do školy, vypadaly hladové. Bezplatné snídaně pro školní děti byly implementovány jako jeden z prvních programů Panterů. Program se stal dokonce zdrojem inspirace pro další organizace a skupiny v zemi.⁴⁵

První bezplatná snídaně pro žáky se uskutečnila 20. ledna 1969 v kostele sv. Augustina v Oaklandu. Program se postupně stal pevnou součástí aktivit všech poboček strany. Organizátoři se snažili neustále zvyšovat povědomí o této možnosti nejen pro školáky. Snídaně začalo postupně navštěvovat čím dál více dětí různého věku. BPP se snažila sehnat podporu pro tuto činnost od místních podnikatelů, především ve formě jídla, kuchyňského náčiní či finančních darů. Strana se prostřednictvím této aktivity snažila upozornit i na špatné nutriční standardy v černošské komunitě. Podle hlavního organizátora programu se do listopadu 1969 na 22 pobočkách strany podařilo nakrmit na dvacet tisíc dětí.⁴⁶

⁴³ National School Lunch Program.

⁴⁴ Mary Potorti, „Feeding the Revolution”: the Black Panther Party, Hunger, and Community Survival“, *Journal of African American Studies* 21(2017): 90, <http://eds.a.ebscohost.com> (staženo 20. 7. 2018).

⁴⁵ David Hilliard, ed., *Black Panther Party: Service to the People Programs*, (Albuquerque: University of New Mexico Press, 2008), 30.

⁴⁶ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 29–33.

3.4.2. Nezávislé školy

„Chceme vzdělání pro naše lidi, které odhalí skutečnou podstatu této dekadentní společnosti. Chceme vzdělání, které nás poučí o naší pravdivé historii a naší roli v současné společnosti. Věříme ve vzdělávací systém, který našim lidem poskytne znalost sama sebe. Pokud člověk nezná sám sebe a jeho postavení ve společnosti a ve světě, pak má jen malou šanci mít k čemukoli blízko.“⁴⁷

Vzdělání hrálo pro stranu Černých panterů důležitou roli, a bylo tudíž zařazeno jako jeden z hlavních cílů v rámci jejich desetibodového prohlášení. Dalším z programů, jehož vznik strana iniciovala, byl program nezávislých škol. Ten odstartoval rovněž jako Breakfast program v roce 1969. Tyto instituce se staly jedním ze základních kamenů činnosti BPP. Jednalo se o víceúčelové instituce, které lidem nabízely aktivity v rámci kulturní, společenské nebo vzdělávací oblasti, a kde se členové komunity mohli blíže seznámit s hnutím za občanská práva. Instituce byly také využívány k vzdělávání a náboru nových členů pro demonstrace a kampaně za práva Afroameričanů. Tyto školy vytvářely pro děti nejrůznější volnočasové aktivity vzdělávacího charakteru. Vznikl týdenní výukový plán, v rámci něhož se měli žáci seznámit s afroamerickou historií, kulturou, ale i samotnou stranou Černých panterů. Učební osnovy vycházely převážně ze základních akademických znalostí vyučujících komunitních dobrovolníků a členů strany, zpráv z dobového tisku a stranické literatury. Někteří z dobrovolníků byli vysokoškolští studenti, kteří byli schopni zajistit odbornou výuku, nicméně ta nebyla v letech 1969 až 1971 hlavním cílem těchto institucí. Nejdůležitějším prvkem výuky byla právě ideologie BPP a afroamerická historie. Jednou z nejúspěšnějších vzdělávacích institucí strany bylo Community Learning Center (CLC⁴⁸) v Oaklandu.⁴⁹

Mezi aktivity, které CLC nabízelo, patřily hodiny umění (drama, tanec, hudba), hodiny sebeobrany pro ženy a večerní škola pro dospělé, na které si mohli zájemci dokončit středoškolské vzdělání a získat tzv. General Equivalency Diploma (GED). CLC sloužilo také k setkávání různých politických skupin. Hlavní skupinou, na kterou centrum ale cílilo, byli děti a mladiství.⁵⁰ Výuku zajišťovalo 16 akreditovaných lektorů a 15

⁴⁷ Desetibodový program strany Černých panterů, bod č. 5. Austin, *Up against the wall*, 280–282

⁴⁸ V překladu Komunitní vzdělávací centrum.

⁴⁹ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 33–35.

⁵⁰ Hilliard, *Black Panther Party*, 10–13.

dobrovolníků. V roce 1975 se škola přejmenovala na Oakland Community School (dále OCS). Denní program OSC mohly navštěvovat děti od 2 a půl roku do 11 let. Učební plán pro děti školního věku zahrnoval výuku jazyků, matematiky, environmentálních studií, vědy, společenských věd, tělesné výchovy, divadelního a výtvarného umění. Škola zajišťovala také jídlo třikrát denně, doporučení k preventivním zdravotním vyšetřením a školní autobusy pro přepravu dětí mezi jejich domovem a školou. Výuka byla bezplatná. Ačkoli jedním z dlouhodobých pravidel bylo odmítání jakékoli finanční podpory od státu, na začátku bylo od něj upuštěno. OCS získala nárok na podávání žádostí a přijímání dotací ze státních vzdělávacích fondů. Financování škol tak přicházelo jak ze soukromých, tak státních fondů a fundraisingu v rámci místní komunity. Výdaje na jednoho žáka činily cca 720 amerických dolarů ročně. Náklady za provoz školy na měsíc činily 6 000 dolarů a celkový rozpočet komunitního vzdělávacího centra na jeden rok byl 100 000 dolarů. Během nejvytíženějších let fungování centra v Oaklandu bylo ve školním programu zapsáno 400 studentů různých etnicit. CLC získalo dokonce ocenění za nejlepší úroveň základního vzdělání ve státě od kalifornského guvernéra. Instituce fungovala krátce i po oficiálním rozpadu BPP. Studenti posledního ročníku absolvovali v roce 1982.⁵¹

3.4.3. *Bezplatné kliniky*

Panteři chtěli pro afroamerickou komunitu zajistit bezplatnou lékařskou péči, kterou si velká část černošského obyvatelstva v USA v té době nemohla kvůli vysokým poplatkům dovolit. Podle BPP odrážel systém zdravotní péče pro Afroameričany stav tehdejší společnosti, v níž byl institucionalizován rasismus. Drtivá většina černošských doktorů získala vzdělání na univerzitách Fisk nebo Howard. Lékařské univerzity na jihu nepřijímaly žádné afroamerické studenty a na severu USA se na převážně bělošských institucích vzdělávalo malé procento černochoů. Panteři si byli této problematiky vědomi, a proto přišli s programem bezplatných zdravotnických zařízení, které poskytovaly místní komunitě potřebnou péči. Panteři začali v roce 1969 spolupracovat se sympatizujícími členy lékařské komunity. Ti v rámci preventivní zdravotní péče poskytovali lidem informace a lékařské služby. Strana založila zdravotnická centra v několika velkých městech jako např. Seattlu, Los Angeles, New Havenu, Portlandu, Berkeley, Chicagu, Bostonu, Philadelphii a New Yorku, kde se nacházelo hned několik poboček. Personál

⁵¹ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 33–35.

klínik byl odpovědný za poskytnutí primární lékařské péče a distribuci základních informací pacientům. Dobrovolníci z řad sester a doktorů také předávali elementární znalosti v oblasti první pomoci členům strany. Dva z nejúspěšnějších zdravotních programů probíhaly v Bostonu a Chicagu. BPP spolupracovala s odborníky, kteří poskytovali profesionální péči v několika oblastech zdravotnictví. Podle strany prošlo chicagskou klínikou během prvních dvou měsíců své existence na 2 000 pacientů. Klínika v Bostonu byla otevřena v květnu 1970 v reakci na smrtelné střelné zranění Afroameričana, které měla na svědomí policie. Klínika poskytovala totožné služby jako centrum v Chicagu a disponovala vyškolenými laboranty.⁵²

Tyto klíniky měly k dispozici laboratoře v rámci spolupráce s místními nemocnicemi. Panteři také zahájili národní program na testování srpkovité anémie a začali s výzkumem, jehož cílem bylo nalézt účinný lék k vymýcení této nemoci. Bezplatné klíniky strany nabízely v rámci této problematiky testování a poradenství pro více než milion pacientů. Zdravotní centra se také zaměřovala na prevenci drogové závislosti, která byla častým problémem v černošských komunitách. Zároveň byl vytvořen Program zdravotní péče pro děti, v rámci něhož měli rodiče možnost nechat své děti očkovat. Zdravotnický personál se snažil také zvýšit gramotnost v oblasti prevence nemocí a péče o zdraví jedince. K bezplatným klínikám patřily i bezplatné ambulance a převozy do nich, a pokud bylo potřeba i do dalších zdravotnických zařízení. I tento program měl za úkol ulehčit situaci černošskému obyvatelstvu, protože nebylo výjimkou, že státní nemocnice buď odmítly pro pacienta přijet do místní komunity, nebo si za jeho převoz účtovaly vysoké poplatky.⁵³ Zdravotní program BPP měl pozitivní dlouhodobý efekt nejen na pacienty, ale i členy strany, kteří v rámci něj získali cenné dovednosti. Nutno dodat, že na některé lékaře měla spolupráce se stranou Černých panterů negativní vliv. Ten se projevoval především v souvislosti s vyšetřováním jejich osoby FBI⁵⁴, která pak vyvíjela tlak na zdravotnické instituce, v kterých lékaři pracovali na plný úvazek, aby je propustily.⁵⁵

⁵² Alkebulan, *Survival pending revolution*, 35–37.

⁵³ Hilliard, *Black Panther Party*, 21–29.

⁵⁴ Federal Bureau of Investigation, v překladu Federální úřad pro vyšetřování.

⁵⁵ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 35–37.

3.5. Konec Black Panther Party

V roce 1982 absolvoval na institutu vzdělání pojmenovaném po spoluzakladateli strany, Huey P. Newtonovi, poslední ročník studentů. Nové ročníky již institut neotevřel, a tak s poslední třídou zanikla symbolicky i strana Černých panterů. Rozpad BPP však začal již na začátku 70. let, kdy došlo k markantní neshodě ohledně dalšího směřování BPP mezi Newtonem a Eldridgem Cleaverem. Ačkoli Newton stále věřil, že ozbrojená sebeobrana a revoluce skrze násilí je k dosažení „národního osvobození“ nezbytná, přednost v rámci aktivit jeho frakce dostaly komunitní cíle programů pro přežití. S tím však Cleaver, který vedl mezinárodní sekci strany v Alžírsku, nesouhlasil a prosazoval neprodlené ozbrojené povstání. Dalším bodem sporu mezi oběma tábory byla otázka, kdo by měl být nositelem revoluce. Podle Newtona a jeho příznivců to měla být dělnická třída, podle Cleavera a jeho stoupců měl být hlavním pohonem revoluce „lumpenproletariát“, který představoval nezaměstnané či osoby, které měli zkušenost s kriminální činností. Tyto neshody se projevíly především ve vztahu mezi New Yorkskou kapitolou, která se přikláněla spíše na stranu Cleavera, a Oaklandskou kapitolou, která byla loajální vůči Newtonovi. Pomyslnou poslední kapkou, která přišla v roce 1971, bylo vyloučení několika newyorských členů strany samotným Newtonem. Po těchto událostech frakce pod Newtonovým vedením omezila svoji činnost víceméně pouze na Oakland, zatímco část strany v New Yorku se postupně přeměnila na teroristickou organizaci.⁵⁶

Dalšími problémy, se kterými se strana potýkala, představovaly vládní programy pro chudé. Tyto programy snahy Panterů v mnohém předčily a pro stranu tak znamenaly velkou konkurenci.⁵⁷

Velkou ranou byla pro stranu i prohra Bobbyho Seale, který kandidoval na funkci starosty města Oakland v roce 1973. Jedním z mnoha cílů BPP bylo i získání podílu na politické moci, aby mohla dosáhnout svých závazků v oblasti práv černošské komunity, především ukončení policejní brutality vůči ní. Newton věřil, že strana je schopná se přetransformovat a zahájit seriózní kampaň. Kvůli této kampani dokonce došlo k uzavření několika úspěšných poboček, proti čemuž mnoho jejich ředitelů protestovalo. Nicméně Newton odmítl s opozicí ve straně diskutovat, a tak byli členové zavřených kapitol převeleni do Oaklandu, aby pomohli s organizací volební kampaně Seala na post starosty města. Sebevědomí strany, s kterým byla rozhodnuta vyhrát, však tvrdě narazilo, protože

⁵⁶ Austin, *Up against the wall*, 240–250.

⁵⁷ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 127–128.

podporu, kterou očekávala právě od Afroameričanů, nezískala.⁵⁸

⁵⁸ Alkebulan, *Survival pending revolution*, 117–120.

4. Odkaz Black Panther Party

„(...) fascinovali levici, rozohnili policii, děsili velkou část Ameriky, a měli mimořádný vliv na černošskou komunitu. (...) Dokonce umírnění černoši, kteří nesouhlasili s jejich násilnou taktikou, cítili, že Panterři sloužili svému záměru upozornit na problémy ghetta a dodali černošské komunitě pocit hrdosti.“⁵⁹

Pravděpodobně nejvýrazněji se ve spojení s militarismem a jeho využití k dosažení práv černošské komunity zapsala strana Černých panterů. Z této perspektivy byla BPP vnímána spíše negativně. V roce 1968 dokonce o straně tehdejší ředitel FBI J. Edgar Hoover prohlásil, že se jedná o „největší hrozbu pro vnitřní bezpečnost země“.⁶⁰

Ačkoli Panterři nedosáhli „národního osvobození“ černošů, za které bojovali, v mnoha ohledech se stali inspirací jak pro jednotlivce, tak celé organizace v souvislosti s programy pro přežití a dalšími činnostmi. V rámci svých poboček a kapitol ve více než 60 městech Spojených států byli zároveň schopni naplňovat potřeby místních černošských komunit. Zároveň ukázali Afroameričanům, že mají proaktivně uplatňovat svoje práva a převzít větší kontrolu nad záležitostmi černošské komunity. Jejich zaměření na policejní brutalitu a na kampaně a protesty s tím spojené (včetně ozbrojených hlídek) vedly k tomu, že v mnoha městech byly vytvořeny civilní kontrolní komise. Ty měly na starost přezkoumání případů pochybení policie vůči Afroameričanům, včetně útoků zahrnující střelbu. Svými programy bezplatných klinik a snídaněmi dali Panterři podnět vládním agenturám, aby aktivně přistoupily k problémům černošských komunit. Právě programy pro přežití jsou dodnes jedním z hlavních symbolů činnosti BPP, která vedla ke zlepšení sociálního statutu Afroameričanů. Strana chtěla ukázat, že černoši mohou znovu nabýt svoji důstojnost a díky svým vědomostem a dovednostem dosáhnout, čeho budou chtít.⁶¹

Je tedy otázkou, jak bilancovat odkaz a historii BPP, která na jedné straně v rámci svých aktivit aplikovala násilné prostředky a podle vlády USA provozovala ilegální činnost, a na straně druhé pomohla díky svým komunitním programům nejen zvýšit

⁵⁹ Z proslovu kongresmana za Severní Karolínu, Richard Preyera v roce 1971., Yohuru Williams, „‘Some Abstract Thing Called Freedom’: Civil Rights, Black Power, and the Legacy of the Black Panther Party”, *OAH Magazine of History* 22 (2008): 16, <http://www.ebscohost.com/> (staženo 23. 7. 2018)

⁶⁰ Ibid, 16.

povědomí o problémech, s kterými se černošská komunita potýkala, ale zároveň díky těmto projektům přispět ke zlepšení životní situace Afroameričanů.

Závěr

V 60. letech minulého století se v reakci na hnutí za občanská práva objevila skupina jednotlivců, pro kterou bylo v oblasti ochrany práv Afroameričanů nezbytné použít všechny dostupné prostředky, včetně násilí. Z tohoto hnutí vzešla strana Černých panterů, která se netajila svým radikalismem a odhodláním použít zbraň vůči utlačovatelům práv černošské komunity. Těmi pro BPP byly vláda USA spolu s policií. Strana chtěla dosáhnout „národního osvobození“ pro afroamerické obyvatelstvo, které se muselo každodenně potýkat se sociální nerovností a represí ze strany policie. Jejich hlavním prostředkem k ochraně Afroameričanů měla být ozbrojená sebeobrana, o které hovořil i ideologický patron nejen Black Power movement, ale i BPP, Malcolm X. Proto na ochranu obyvatel místních komunit Panteři začali s ozbrojenými hlídkami a snažili se dohlížet na činnost policie v černošských čtvrtích. Nicméně Black Panther Party si u černochoů získala přízeň především svými komunitními programy, s kterými začala na konci 60. let. Jednalo se o program bezplatných snídaní pro děti, které měly upozornit na problémy v oblasti nutričních příjmů v rámci celé komunity, zejména na šokující data, že v takto vyspělé společnosti lidé stále mohou trpět hladem. Dále se strana zasadila o vznik vzdělávacích center a škol, které navštěvovaly děti, ale i dospělí, kteří si na nich mohli doplnit středoškolské vzdělání. Zároveň tato centra sloužila k setkávání černošské komunity a seznámení se s vlastní historií. Strana se v rámci svých programů zaměřila i na problematiku nezaměstnanosti, organizovala sbírky oblečení pro sociálně slabé rodiny.

Jedním z nejúspěšnějších programů byly i bezplatné kliniky. Černoši mnohdy neměli přístup ke kvalitní lékařské péči, protože buď byli odmítáni, nebo si ji nemohli dovolit. Black Panther Party tak přišla s bezplatnými klinikami, ve kterých se pacientům dostalo náležité péče. Zároveň se věnovali prevenci nemocí, problematice závislosti na drogách, která byla palčivým problémem v černošské komunitě. V rámci klinik vznikla i dětská zdravotnická centra, která se opět zaměřovala také na prevenci nemocí u dětí. V souvislosti se zdravotnickou oblastí vznikl i národní program na testování srpkovité anémie, která byla pro tehdejší komunitu problémem. Zároveň byl zahájen výzkum k nalezení léčby této nemoci. Panteři svojí činností v rámci komunitních programů upozornili na problémy, s kterými se Afroameričané potýkali, a inspirovali tak mnohé organizace, které iniciovali podobné programy a dokonce i samotnou vládu, která spustila program pro chudé. Důležitým aspektem programů pro přežití byla i regionální dimenze,

kdy jednotlivé pobočky strany provozovaly, kromě národních programů, i lokální, které byly vytvořeny přímo na míru místním komunitám, a pomáhaly tak vyřešit akutní problémy, s kterými se Afroameričané v daném místě potýkali.

Vliv BPP na černošskou komunitu a její emancipaci tak zůstává dvojsečný. Na jednu stranu vytvářeli svými násilnými aktivitami, které byly pro vládu nezákonné, nelichotivý obrázek celé afroamerické společnosti. Na druhou stranu však díky socioekonomickým programům významně zlepšili životní situaci a podmínky těchto lidí. Je tedy komplikované posoudit, zda jejich vliv na emancipaci černochoů byl pozitivní či negativní. Je však jisté, že se svými programy velkou měrou přispěli k další integraci a zvýšení sociálního statutu Afroameričanů, kteří se s pozůstatky své minulosti vyrovnávají dodnes.

Summary

In the 1960s, a relatively large group emerged in response to the Civil Rights Movement, for which it was necessary to use all available means, including violence, for the protection of African-American rights. The Black Panthers Party, who did not hesitate to use a weapon against the oppressors of the black community, came out of this movement. They wanted to achieve "national liberation" for the African-American population, which had to face daily social inequality and repression from the police. Their primary mean of protecting the Afro-Americans was armed self-defense, of which spoke Malcolm X, the ideological patron of the Black Power Movement an also BPP. Therefore, to protect the inhabitants of local communities, the Panthers began armed patrols and tried to oversee police activities in the neighborhoods . The Black Panther Party, however, was favored by its community programs, which began in the late 1960s. It was a free breakfast program for children to highlight nutrition-related problems across the American society. The party also contributed to the establishment of educational centers and schools that were attended by children but also by adults who had the opportunity to complete secondary education. At the same time, these centers served to the black community meetings in general. As part of party's programs, BPP also focused on unemployment, organized collections of clothing for socially disadvantaged families. One of the most successful programs was free clinics. Blacks often did not have access to quality medical care because either they were refused by the institution or could not afford it. So the Black Panther Party came with free clinics, in which patients were given proper care. At the same time Black Panthers devoted themselves to the prevention of illnesses, the problem of drug addiction, which was a burning problem in the black community. Within the clinics, children's health centers were also established. They again focused on the prevention of children's illnesses. In connection with the healthcare field, a national program for the testing of sickle cell anemia was created. At the same time, research has been launched to find treatment for this disease. Through their community program activities, Panthers drew attention to the problems faced by African Americans and inspired many organizations that initiated similar programs and even the government itself that launched the program for the poor. An important aspect of survival programs was also the regional dimension, with local affiliates running local programs, apart from national programs, which were tailored to local communities to help solve acute problems faced by African Americans.

Their influence on the black community thus remains two-sided. On the one hand, they created, with their violent activities, an illegitimate picture of the entire African-American society. On the other hand, thanks to socio-economic programs, they have significantly improved the living conditions and conditions of these people. It is therefore complicated to judge whether their influence on the emancipation of the Black people was positive or negative. However, it is certain that their programs have contributed in a certain way to the further integration and enhancement of the social status of African-Americans, who have been settling the remains of their past to this day.

Použitá literatura

Alkebulan, Paul. *Survival pending revolution: the history of the Black Panther Party*. Tuscaloosa: University of Alabama Press, 2007.

Austin, C. J.. *Up against the wall: Violence in the making and unmaking of the Black Panther Party*. Fayetteville, AR: University of Arkansas Press, 2006

„Constitution of the United States“. Oficiální webová stránka Senátu Spojených států amerických.

[https://www.senate.gov/civics/constitution_item/constitution.htm#amdt_13_\(1865\)](https://www.senate.gov/civics/constitution_item/constitution.htm#amdt_13_(1865))
(staženo 4. 7. 2018)

Fischer, Klaus. *America in White, Black and Grey: History of Stormy 1960s*. New York: Continuum, 2006.

Hilliard, David, ed.. *Black Panther Party: Service to the People Programs*. Albuquerque: University of New Mexico Press, 2008.

Lazerow, Jama a Yohuru Williams, eds.. *In search of the Black Panther Party: New perspectives on a revolutionary movement*. Durham: Duke University Press, 2006.

Lewis, Catherine M. a J. Richard Lewis, eds.. *Jim Crow America: a documentary history*. Fayetteville: The University of Arkansas Press, 2009.

„Nation’s Premier Civil Rights Organization“. Oficiální webová stránka Národní asociace pro pokrok barevných lidí. <https://www.naacp.org/nations-premier-civil-rights-organization/> (staženo 6. 7. 2018)

Pope, Ricky J. a Shawn T. Flanigan. „Revolution for Breakfast: Intersections of Activism, Service, and Violence in the Black Panther Party’s Community Service Programs“. *Social justice research* 26 (2013): 445–470. <http://eds.a.ebscohost.com> (staženo 20. 7. 2018).

Potorti, Mary. „Feeding the Revolution”: the Black Panther Party, Hunger, and Community Survival“. *Journal of African American Studies* 21 (2017): 85–110. <http://eds.a.ebscohost.com> (staženo 20. 7. 2018).

Riches, William T. Martin. *The Civil Rights Movement: Struggle and Resistance*. Basingstoke: Palgrave Macmillan, 2010.

Robinson, Cedric J.. *Black Movements in America*. New York a Londýn: Routledge, 1997.

Tindal, George B. a David E. Shi. *Dějiny Spojených států amerických*. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 2008.

Tyner, Ames A.. „Defend the Ghetto”: Space and the Urban Politics of the Black Panther Party“. *Annals of the Association of American Geographers* 96 (2006): 105–118. <http://eds.a.ebscohost.com> (staženo 22. 7. 2018).

Williams, Yohuru. „Some Abstract Thing Called Freedom’: Civil Rights, Black Power, and the Legacy of the Black Panther Party”. *OAH Magazine of History* 22 (2008): 16–21. <http://www.ebscohost.com/> (staženo 23. 7. 2018)

Teze bakalářské práce

TEZE BAKALÁŘSKÉ PRÁCE	
Jméno:	Gabriela Tučková
E-mail:	gabratuc@seznam.cz
Studijní obor:	Mezinárodní teritoriální studia
Semestr a školní rok zahájení práce:	Letní semestr 2016/2017
Semestr a školní rok ukončení práce:	Letní semestr 2017/2018
Vedoucí bakalářského semináře:	PhDr. David Emler, Ph.D.
Vedoucí práce:	doc. PhDr. Mgr. Francis Raška, Ph.D.
Název práce:	Hnutí Black Panthers a jeho vliv na emancipaci černošského obyvatelstva v USA
Charakteristika tématu práce (max. 10 řádek):	Přesto, že třináctý, čtrnáctý a patnáctý dodatek byly do americké ústavy implementovány již v 19. století, Afroameričané byli nuceni se potýkat s diskriminací ještě dalších sto let, potažmo do současnosti. Za černošská práva bojovalo hned několik organizací včetně Afroameričanů samých. Nejvýrazněji se začala otázka rasové segregace řešit v 60. letech 20. století, kdy se kromě hnutí za občanská práva objevily organizace jako Black Power nebo Black Panther Party, které se rozhodly nejít pouze mírovou cestou, ale použít i radikálnější nástroje k dosažení stejných práv a svobod pro černošské obyvatelstvo.
Zdůvodnění úprav a změn tématu od zadání projektu do odevzdání práce:	Původním cílem práce byla analýza hnutí za práva Afroameričanů v 60. letech 20. století v USA. Práce měla obsahovat i komparaci celkového dopadu hnutí na práva černošské menšiny v USA v porovnání se situací před nástupem těchto organizací. Během absolvování prvního bloku bakalářského semináře se však tento cíl ukázal jako příliš široký, a pro potřeby bakalářské práce ne zcela adekvátní. Rozhodla jsem se proto zaměřit pouze na Black Panther Party (stranu Černých Panterů) a jejich vliv na emancipaci černošského obyvatelstva v 60. letech 20. století v USA.
Struktura práce (hlavní kapitoly obsahu):	Úvod 1 Historický kontext 2 Malcolm X a jeho odkaz 3 Black Panther Party

3.1 Vznik BPP

3.2 Komunitní programy BPP

3.3 Radikalismus BPP

3.4 Konec BPP

4 Odkaz BPP

Závěr

Prameny a literatura (výběrová bibliografie, max. 30 hlavních titulů):

Alkebulan, Paul. *Survival pending revolution: the history of the Black Panther Party*. Tuscaloosa: University of Alabama Press, 2007.

Austin, Curtis J. *Up against the wall: violence in the making and unmaking of the Black Panther Party*. Fayetteville: University of Arkansas Press, 2006.

Bassett, Mary T. „Beyond Berets: The Black Panthers as Health Activists“. *American Journal of Public Health* 106, č. 10 (říjen 2016): 1741-43.

Cutler, David M. et al., eds. „The rise and decline of the American ghetto“. *Journal of Political Economy* 107, č. 3 (červen 1999): 455-506.

Harris, Roxy. *Being Black*. London: New Beacon Books, 1981.

Heyen, Nik. „Bending the Bars of Empire from Every Ghetto for Survival: The Black Panther Party's Radical Antihunger Politics of Social Reproduction and Scale“. *Annals of the Association of American Geographers* 99 (2009): 406–422. <http://eds.a.ebscohost.com>

Illner, Peer. „Illner, Peer: “Who’s Calling the Emergency? The Black Panthers, Securitisation and the Question of Identity”. *Culture Unbound: Journal of Current Cultural Research* 7 (2015): 479–495. <http://eds.a.ebscohost.com>

Kirkby, Ryan J. „The Revolution Will Not Be Televised: Community Activism and the Black Panther Party, 1966-1971“. *Canadian Review of American Studies* 41, č. 1 (2011): 25-62.

Murch, Donna Jean. *Living for the city: migration, education, and the rise of the Black Panther Party in Oakland, California*. Chapel Hill: University of North Carolina Press, 2010.

Nesbitt, Rita. „Conflict and the Black Panther Party: A Social Psychological Interpretation“. *Sociological Focus* 5, č. 4 (léto 1972): 105-19.

Pope, Ricky J. a Shawn T. Flanigan. „Revolution for Breakfast: Intersections of Activism, Service, and Violence in the Black Panther Party’s Community Service Programs“. *Social*

justice research 26 (2013): 445–470. <http://eds.a.ebscohost.com>

Potorti, Mary. „Feeding the Revolution: the Black Panther Party, Hunger, and Community Survival“. *Journal of African American Studies* 21, č. 1 (březen 2017): 85-110.

Tyner, James A. „Defend the Ghetto: Space and the Urban Politics of the Black Panther Party“. *Annals of the Association of American Geographers* 96, č. 1 (březen 2006): 105-18.

Podpis studenta a datum

Gabriela Tučková 22. 6. 2018

Schváleno	Datum	Podpis
Vedoucí práce		
Vedoucí bakalářského semináře		
Garant oboru		

Seznam příloh

Příloha č. 1: “The Black Panther Party Ten Point Platform and Program, What We Believe.” (Program strany Černých panterů, text)

1. We want freedom. We want the power to determine the destiny of our black community. We believe that black people will not be free until we are able to determine our own destiny.

2. We want full employment for our people. We believe that the federal government is responsible and obligated to give every man employment or a guaranteed income. We believe that if the white American businessman will not give full employment, then the means of production should be taken from the businessmen and placed in the community so that the people of the community can organize and employ all of its people and give a high standard of living.

3. We want an end to the robbery by the capitalists of our black community. We believe that this racist government has robbed us and now we are demanding the overdue debt of forty acres and two mules. Forty acres and two mules were promised 100 years ago as restitution for slave labor and mass murder of black people. We will accept the payment in currency which will be distributed to our many communities. The Germans are now aiding the Jews in Israel for the genocide of the Jewish people. The Germans murdered six million Jews. The American racist has taken part in the slaughter of over 50 million black people; therefore, we feel that this is a modest demand that we make.

4. We want decent housing, fit for shelter for human beings. We believe that if the white landlords will not give decent housing to our black community, then the housing and the land should be made into cooperatives so that our community, with government aid, can build and make decent housing for its people.

5. We want education for our people that exposes the true nature of this decadent society. We want education that teaches us our true history and our role in the present day society. We believe in an educational system that will give to our people knowledge of self. If a man does not have knowledge of himself and his position in society and in the world, then

he has little chance to relate to anything else.

6. We want all black men to be exempt from military service. We believe that black people should not be forced to fight in the military service to defend a racist government that does not protect us. We will not fight and kill other people of color in the world who, like black people, are from the being victimized by the white racist government of America. We will protect ourselves from the force and violence of the racist police and racist military, by whatever means necessary.

7. We want an immediate end to police brutality and murder of black people. We believe we can end police brutality in our black community by organizing black self-defense groups that are dedicated to defending our black community from racist police oppression and brutality. The Second Amendment to the Constitution of the United States gives a right to bear arms. We therefore believe that all black people should arm themselves for self defense.

8. We want freedom for all black men held in federal, state, county and city prisons and jails. We believe that all black people should be released from the many jails and prisons because they have not received a fair and impartial trial.

9. We want all black people when brought to trial to be tried in a court by a jury of their peer group or people from their black communities, as defined by the Constitution of the United States. We believe that the courts should follow the United States Constitution so that black people will receive fair trials. The Fourteenth Amendment of the U.S. Constitution gives a man the right to be tried by his peer group. A peer is a person from a similar economic, social, religious, geographical, environmental, historical and racial background. To do this the court will be forced to select a jury from the black community from which the black defendant came. We have been, and are being, tried by all-white juries that have no understanding of the “average reasoning man” of the black community.

10. We want land, bread, housing, education, clothing, justice, and peace. And as our major political objective, a United Nations-supervised plebiscite to be held throughout the black colony in which only black colonial subjects will be allowed to participate, for the

purpose of determining the will of black people as to their national destiny.

When, in the course of human events, it becomes necessary for one people to dissolve the political bands which have connected them with another, and to assume, among the powers of the earth, the separate and equal station to which the laws of nature and nature's God entitle them, a decent respect of the opinions of mankind requires that they should declare the causes which impel them to the separation.

We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal; that they are endowed by their Creator with certain unalienable rights; that among these are life, liberty, and the pursuit of happiness. That to secure these rights, governments are instituted among men, deriving their just powers from the consent of the governed; that, whenever any form of government becomes destructive of these ends, it is the right of the people to alter or to abolish it, and to institute a new government, laying its foundation on such principles, and organizing its powers in such form, as to them shall seem most likely to effect their safety and happiness. Prudence, indeed, will dictate that governments long established shall not be changed for light and transient causes; and accordingly, all experience hath shown that mankind are more disposed to suffer, while evils are sufferable, than to right themselves by abolishing the forms to which they are accustomed. But, when a long train of abuses and usurpations, pursuing invariably the same object, evinces a design to reduce them under absolute despotism, it is their right, it is their duty, to throw off such a government, and to provide new guards for their future security.